

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl soudcem Mgr. Janem Šmakalem ve věci

žalobce: **G. M. T. S. F.**

proti
žalovanému: **Policie České republiky, Krajské ředitelství policie Plzeňského kraje,
sídlem Nádražní 2437/2, Plzeň,**

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného č. j. KRPP-166216-8/ČJ-2023-030022 ze dne 19. 11. 2023,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce byl dne 19. 11. 2023 kontrolován hlídkou Policie České republiky na hlavním nádraží v Plzni v mezinárodním vlaku EC 358 Západní expres (Praha hl. n. – München Hbf; od 10. 12. 2023 Bavorský expres). Nepředložil žádný doklad totožnosti ani neprokázal oprávněnost svého pobytu na území České republiky. Na základě otisků prstů policie zjistila, že žalobce je žadatelem o mezinárodní ochranu v Rumunské republice.

I. Řízení před správním orgánem

2. Žalovaný naříkaným rozhodnutím žalobce zajistil za účelem předání do Rumunska podle § 129 odst. 1 a 3 zákona o pobytu cizinců na území ČR. Dospěl totiž k závěru, že je dáno vážné nebezpečí útěku žalobce, protože žalobce pobýval několik dní na území ČR neoprávněně, chce cestovat do Belgie, vyjádřil nechuť cestovat zpět do Rumunska a není k tomu ani oprávněn, a zároveň žalobce několikrát uvedl nepravdivé informace. Možnost uložení zvláštních opatření žalovaný vyloučil podle § 123b odst. 5 zákona o pobytu cizinců právě pro předpokládatelný nedostatek spolupráce žalobce se státními orgány. Zároveň žalovaný zdůraznil, že žalobce nemá kde na území ČR pobývat.

II. Řízení před soudem

3. Proti rozhodnutí žalovaného o zajištění žalobce brojil žalobou a navrhl, aby jí byl přiznán odkladný účinek. V ní namítl, že odůvodnění rozhodnutí je vnitřně rozporné ve vztahu k údajům o příbuzných žalobce (bratr/bratranec) a místu jejich pobytu (Belgie/Spojené království). Dále žalobce zdůraznil, že je homosexuální orientace. Dle veřejně dostupných informací nejsou podmínky komunity „LGBTQ+“ v Rumunsku ideální. Její příslušníci se tam setkávají s diskriminací a mnoha právními překážkami. Žalobce byl původně nesprávně informován o tom, že v Rumunsku není homosexualita legální. Žalobce proto v Rumunsku nenašel ochranu před stejnou hrozbou, před kterou uprchl ze země původu. Odůvodnění napadeného rozhodnutí je obecné, bez vztahu ke skutkovým okolnostem případu. Žalobce je připraven respektovat rozhodnutí o předání. Je také absurdní dovozovat jakékoliv důsledky z toho, že žalobce nemá na území ČR kde pobývat. Za toho stavu by museli být zajištěni všichni cizinci, s nimiž je vedeno dublinské řízení. Fakticky má žalobce navíc možnost přebývat u tchyně svého bratra. Ve věci žalobce bylo možné využít zvláštních opatření, zejména podle § 123b zákona o pobytu cizinců. Jejich nevyužití je odůvodněno nedostatečně. Žalobce je ochoten spolupracovat se státními orgány, má k dispozici finanční prostředky, a také nemá v úmyslu vstoupit neoprávněně na území jiného členského státu, pokud mu to správní orgány výslovně neumožní. Hlavním důvodem, pro který žalobce proti zajištění brojí, jsou jednak značné útrapy, protože žalobce zajištění neblaze snáší a protože jeho homosexuální orientace není v zařízení pro zajištění přijímána kladně. Zároveň žalobce odmítá předání „do jiné země dle Dublinského nařízení“. Tamní přístup k homosexuálům plně odůvodňuje vyřízení žádosti Českou republikou.
4. Žalovaný k žalobě podrobně zrekapituloval skutkové okolnosti případu žalobce, zejména okolnosti jeho průchodu zeměmi EU. Ve věci nebyla opomenuta ani homosexuální orientace žalobce, ani jeho tvrzení o pobytu v ČR u tchyně jeho bratra. Tuto osobu však nebyl schopen identifikovat, ani kontaktovat. Dále žalovaný uvedl, že podmínky homosexuálů v Rumunsku nelze s ohledem na tamní vývoj považovat za nepřijatelné.

III. Procesní úvahy soudu

Odkladný účinek žaloby

5. Soud nerozhodoval o odkladném účinku žaloby, neboť to nebylo účelné s přihlédnutím ke skutkovým okolnostem případu, tvrzením žalobce a krátké zákonné lhůtě pro rozhodnutí.
6. Obecně lze pochybovat o smysluplnosti přiznání odkladného účinku za situace, kdy by faktickým důsledkem bylo propuštění žalobce ze zajištění. Tím by byl totiž popřen účel napadeného rozhodnutí i urychleného rozhodování soudu o omezení osobní svobody. V obdobném procesní situaci může být odkladný účinek přiznán jen zcela výjimečně

tehdy, kdy okolnosti případu odůvodňují faktické propuštění ze zajištění (srov. usnesení NSS č. j. 9 As 130/2011-71 ze dne 19. 11. 2011, č. j. 4 Azs 276/2023-34 ze dne 28. 8. 2023; rozsudek KS v Plzni č. j. 35 A 4/2023-38 ze dne 28. 11. 2023).

7. V konkrétních okolnostech věci pak soud neshledal potřebu jakékoliv dočasné úpravy poměrů, neboť žalobce neuvedl žádné konkrétní okolnosti jeho pobytu v zařízení pro zajištění cizinců. Za toho stavu žalobce neosvědčil jako pravděpodobné, že v tomto zařízení hrozí nějaká újma. Protože nebyly dány důvody pro dočasnou úpravu poměrů, soud s ohledem na krátkou lhůtu pro rozhodnutí ve věci samé nerozhodoval o odkladném účinku samostatným výrokem a rovnou rozhodl o žalobě společně se sdělením důvodů vztahujícím se k odkladnému účinku [srov. nález sp. zn. III. ÚS 3425/16 ze dne 23. 8. 2017 (N 154/86 SbNU 563)].

Rozsah přezkumu

8. Podle závěrů rozsudku Soudního dvora EU ve věcech C-704/20 a C-39/21 *Staatssecretaris van Justitie en Veiligheid* ze dne 8. 11. 2022 se krajský soud nemůže omezit na přezkum zákonnosti rozhodnutí o zajištění v mezích žalobních bodů. Musí přihlížet i k vadám a nezákonnostem rozhodnutí, které zjistí sám, bez ohledu na námitky uplatněné žalobcem.
9. To však neznamená, že by se v řízení uplatňovala vyšetřovací zásada. Tímto směrem totiž Soudní dvůr EU své závěry neformuloval: podle něj musí být krajský soud *schopen zjistit* si jakoukoliv jinou skutečnost relevantní pro rozhodnutí *v případě, že to považuje za nutné* („must be able to consider ... should it so deem necessary“, „muss in der Lage sein ... falls sie dies für erforderlich hält“; odst. 87 rozsudku). Krajský soud musí přihlídnout *ke všem okolnostem*, zejména skutkovým, *kteře mu byly předloženy, jak jsou doplněny nebo objasněny* v rámci procesních opatření, která považuje za nezbytné přijmout na základě svého vnitrostátního práva, a *na základě těchto okolností* případně uplatnit nesplnění podmínky zákonnosti plynoucí z unijního práva, i když toto nesplnění nebylo uplatněno dotyčnou osobou“ („must take into consideration all the elements ... brought to its knowledge, as supplemented or clarified in the context of procedural measures ... and, on the basis of these elements“, „sämtliche ihr zur Kenntnis gebrachten ... Umstände berücksichtigen, wie sie im Rahmen von Prozessmaßnahmen ergänzt oder aufgeklärt werden, ... und anhand dieser Umstände“; odst. 88 rozsudku).
10. Těmto závěrům Soudního dvora je třeba rozumět v tom smyslu, že krajský soud není vázán žalobními body (výjimka z § 75 odst. 2 s. ř. s.) a nad jejich rámec zohlední skutkové a právní otázky, které v řízení *vyšly najevo*. To jsou otázky, které vyplynuly z obsahu spisu, popřípadě z průběhu řízení, byť třeba na základě aktivity soudu. Oproti tomu soud není oprávněn bez omezení vyhledávat a ověřovat každý možný důvod nezákonnosti a verifikovat každou jednotlivou rozhodnou otázku. Přezkumná povaha řízení a zásadní uplatnění projednací zásady vyplývající z použitelného vnitrostátního práva stále (ještě) odpovídají požadavkům Soudního dvora.
11. Krajský soud v Plzni tedy souhlasí se závěry Krajského soudu v Brně vyjádřenými v rozsudku č. j. 34 Az 36/2022-32 ze dne 21. 11. 2022, č. 4439/2023 Sb. NSS *po jejich doplnění o podstatné hledisko*: správní soud je oprávněn, resp. povinen identifikovat případné další nezákonnosti zajištění cizince, *pokud v řízení vyjdou najevo*.

IV. Posouzení věci

12. Žaloba není důvodná. Ve věci byly důvody se domnívat, že existuje vážné nebezpečí útěku žalobce a že jiným způsobem by nebylo možné zajistit předání žalobce do Rumunska jako

státu příslušného podle nařízení č. 604/2013 (tzv. „Dublin III“).

13. Podle § 129 odst. 1 a 4 zákona o pobytu cizinců policie zajistí na dobu nezbytně nutnou mimo jiné cizince, který *neoprávněně vstoupil nebo pobýval na území*, za účelem jeho předání podle přímo použitelného právního předpisu Evropské unie, nelze-li účinně uplatnit zvláštní opatření za účelem vycestování. Policie rozhodne o zajištění cizince za účelem jeho předání do státu vázaného přímo použitelným předpisem Evropské unie, *pouze pokud existuje vážné nebezpečí útěku. Za vážné nebezpečí útěku se zejména považuje*, pokud cizinec pobýval na území neoprávněně, nebo vyjádřil úmysl nerespektovat pravomocné rozhodnutí o přemístění do státu vázaného přímo použitelným předpisem Evropské unie nebo pokud je takový úmysl zjevný z jeho jednání. Za vážné nebezpečí útěku se dále považuje, pokud cizinec, který bude předán do státu vázaného přímo použitelným předpisem Evropské unie přímo sousedícího s Českou republikou, nemůže oprávněně samostatně do tohoto státu cestovat a nemůže uvést adresu místa pobytu na území.
14. Podle článku 28 odst. 2 nařízení č. 604/2013 mohou členské státy zajistit dotyčnou osobu za účelem jejího přemístění podle tohoto nařízení, existuje-li vážné nebezpečí útěku na základě posouzení každého jednotlivého případu, a pouze pokud je zajištění přiměřené a nelze účinně použít jiná mírnější donucovací opatření.

Důvody pro zajištění

15. K první žalobcově námitce soud konstatuje, že žalovaný správně posoudil případ žalobce v otázce důvodnosti zajištění. Formálně jsou splněny nejméně tři důvody, které zákon o pobytu cizinců v § 129 odst. 4 označuje jako vážné nebezpečí útěku (*str. 4–5 rozhodnutí žalovaného*):
16. Žalobce nelegálně přicestoval na území České republiky a několik dní zde pobýval (13. 11.–19. 11. 2023), neprokázal se žádným cestovním dokladem, vízem ani jiným oprávněním k pobytu. *Žalobce tedy pobýval na území ČR neoprávněně.*
17. Žalobce má být předán do Rumunska; samostatně není oprávněn do Rumunska cestovat. K možné adrese na území ČR při výslechu před žalovaným uvedl, že v ČR pobýval u tchyně bratra, jejíž jméno nezná, nezná její adresu, resp. již ji nemůže dohledat (vesnice 3 hodiny od Prahy). *Žalobce tedy nebyl schopen uvést adresu místa pobytu na území ČR a není oprávněn samostatně cestovat do Rumunska.*
18. Žalobce při výslechu před žalovaným uvedl, že do Rumunska se dobrovolně vrátit nechce, chce odjet do Belgie a tam požádat o azyl. V Rumunsku azyl nechtěl, protože to není schengenská země a nebyla by tam zcela respektována jeho sexuální identita. Tato vyjádření žalobce v souvislosti se způsobem, jak nelegálně procházel přes území států EU, vypovídají o *úmyslu žalobce nerespektovat pravomocné rozhodnutí o přemístění.*

Neúčinnost zvláštních opatření

19. Nedůvodná je námitka, že žalovaný nedostatečně odůvodnil svůj závěr o potřebě zajištění namísto užití mírnějších zvláštních opatření podle § 123b zákona o pobytu cizinců. Jde totiž o typický případ, kdy zvláštní opatření nelze uložit podle § 123b odst. 5 zákona o pobytu cizinců, neboť je zjevné, že žalobce má v úmyslu neoprávněně vstoupit na území jiného členského státu EU. Žalobce Česko republikou pouze projížděl, nemá adresu na území České republiky, vyjádřil nechuť vrátit se do země původu či do Rumunska a vyjádřil vůli cestovat dále do Belgie, k čemuž není oprávněn (z mnohých srov. odst. 55–56 rozsudku NSS č. j. 5 Azs 107/2020-46 ze dne 25. 6. 2020, přiměřeně pak

usnesení rozšířeného senátu NSS č. j. 5 Azs 20/2016-38 ze dne 28. 2. 2017, č. 3559/2017 Sb. NSS., odst. 37).

20. Za toho stavu není zřejmé, jak konkrétně by v případě žalobce mohla být účinná jednotlivá zvláštní opatření, i kdyby například složil peněžní prostředky ve výši předpokládaných nákladů spojených s předáním do Rumunska. Tvzení, že žalobce má zázemí a možnost přebývat u tchyně bratra zcela pomíjí obsah spisu: před žalovaným nebyl žalobce schopen tchyni bratra identifikovat a ani neví, kde tato osoba bydlí. Blíže ji neidentifikoval ani v řízení před soudem. Za toho skutkového stavu je vyloučeno, aby u ní žalobce přebýval po dobu dublinského řízení.
21. Je bez významu nynější tvrzení žalobce, že by se rozhodnutí o přemístění podřídil. Jednak žalobce před žalovaným jasně uvedl, že do Rumunska se *dobrovolně vrátit nehodlá*, jednak v žalobě jasně uvedl, že *předání do Rumunska odmítá*. Žalobce již jen z těchto důvodů, ale také z důvodů svého předchozího jednání neskýtá záruku, že bude pro potřeby dublinského řízení dostupný – stále vážně hrozí jeho odchod směrem do Belgie.

Doba zajištění a pečlivost při naplňování účelu zajištění

22. Vůči době zajištění či pečlivosti postupu směřujícímu k předání do Rumunska žalobce námitky nevznsl. Soud v tomto ohledu žádné pochybení žalovaného neshledal.
23. Námitky žalobce však lze podle obsahu posoudit jako námitky vůči možnosti naplnit účel zajištění, tj. možnost samotného předání žalobce do Rumunska. Tyto námitky důvodné nejsou, protože před žalovaným nevznikla žádná pochybnost o možnosti provést předání. Před soudem pak nevznikla žádná reálná pochybnost.
24. Žalovaný má v rámci řízení o určení příslušnosti podle nařízení č. 604/2013 pomocnou úlohu; jeho úkolem je zajistit osobu, která má být předána do příslušného členského státu (§ 129 zákona o pobytu cizinců). Pravomoc rozhodnout o určení státu příslušného k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu svěřil zákonodárce ministerstvu, nikoliv žalovanému [viz § 8 písm. b) a c) zákona o azylu]. Protože orgány policie mají pouze pomocnou úlohu, neshromažďují takové podklady jako Ministerstvo vnitra. Žalovaný proto obvykle vychází z obecně známých skutečností o nedostacích azylového systému dané země, z poznatků ze své úřední činnosti a také z výpovědí zajištěných cizinců. Ve sporných situacích je pak povinen si podklady potřebné pro posouzení této otázky vyžádat.
25. Správní orgány tedy nemusí v každém jednotlivém rozhodnutí o zajištění podle § 129 zákona o pobytu cizinců výslovně zdůvodňovat, zda ve státě, kam má být cizinec předán, dochází či nedochází k systémovým nedostatkům v rámci azylového řízení. Pokud účastník řízení systémové nedostatky v řízení o zajištění nenamítal a správní orgán poté, co se touto otázkou zabýval, dospěl k závěru, že k takovým nedostatkům ve státě předání nedochází, případně o nich nepanují ani důvodné pochybnosti, není nutné, aby své úvahy na dané téma v odůvodnění rozhodnutí výslovně uváděl (srov. odst. 21 rozsudku NSS č. j. 4 Azs 73/2017-29 ze dne 17. 4. 2018).
26. Je-li otázka systémových nedostatků v azylovém řízení namítnuta až v žalobě proti rozhodnutí o zajištění, musí si krajský soud nejprve učinit úsudek o důvodnosti této námitky. Dospěje-li k závěru, že o existenci systémových nedostatků panují ve vztahu ke konkrétnímu případu důvodné pochybnosti, popřípadě tyto nedostatky jsou dokonce dány, bude namíste rozhodnutí správního orgánu zrušit (odst. 25 a 27 rozsudku č. j. 4 Azs

73/2017-29).

27. Soud vyšel z výše uvedených právních úvah. Žalobce před žalovaným uvedl, že v Rumunsku nechtěl azyl, protože to není „schengenská země“ a protože by mu nemohli zcela zaručit právo na sexuální orientaci a mohl by tam být diskriminován. To je námitka směřující vůči podmínkám přijetí žadatelů v daném členském státě.
28. Podle čl. 3 odst. 2 nařízení č. 604/2013 je nicméně podstatné, zda jsou podmínky v Rumunsku pro žalobce natolik špatné, že s sebou nesou riziko nelidského či ponižujícího zacházení ve smyslu článku 4 Listiny základních práv EU. To žalobce netvrdil. Žalobcem obávanou diskriminaci nelze (obvykle) považovat za ponižující zacházení ve smyslu čl. 4 Listiny základních práv EU, neboť zákaz diskriminace z důvodu sexuální orientace je systematicky řazen jako speciální základní právo zaručené čl. 21 Listiny základních práv EU. Konkurenci skutkových podstat čl. 4 a čl. 21 tak je třeba řešit *ve prospěch speciálního základního práva*, ledaže by skutkově šlo o zásah natolik závažný, že by byl bez dalšího dotčen chráněný rozsah obecnějšího základního práva.
29. Prosté tvrzení žalobce v řízení před žalovaným, že by mohl být v Rumunsku diskriminován, *prima vista* nevypovídá o přijímacích podmínkách nesoucích riziko nelidského či ponižujícího zacházení ve smyslu článku 4 Listiny základních práv EU. Žalovaný se tedy touto otázkou nemusel zabývat.
30. Obdobně nedostatečné je tvrzení žalobce obsažené v žalobě. Žalobce pouze uvedl, že situace v Rumunsku není ideální a že příslušníci komunity „LGBTQ+“ se setkávají s častou diskriminací a mnoha právními překážkami. V této souvislosti obecně odkázal na dokument organizace Danish Institute for Human Rights z března 2009 *The social situation concerning homophobia and discrimination on grounds of sexual orientation in Romania*. Z obsahu tohoto – datem značně zastaralého – dokumentu obsahově nevyplývalo nic o hrozbě nelidského či ponižujícího zacházení ve smyslu článku 4 Listiny základních práv EU. Za toho stavu ani v řízení před soudem nevznikly by jen relevantní pochyby o podmínkách v Rumunsku. Nevznikly tedy ani pochyby o proveditelnosti předání do Rumunska a s tím spojené pochyby o plnění účelu zajištění.

Potenciální zranitelnost žalobce

31. Žalobce také uvedl, že v zařízení pro zajištění „zažívá značné útrapy ať už z důvodu sexuální orientace, která není mezi ostatními zajištěnými přijímána kladně, či pro neblahý vliv zajištění na žalobcovu psychiku.“ To je obecné tvrzení o neurčitých skutečnostech nastalých po rozhodnutí žalovaného, tj. tvrzení, které je podle § 75 odst. 1 s. ř. s. pro přezkum naříkaného rozhodnutí bez významu.
32. K tomu soud připomíná, že nynější řízení je řízením o (přezkumu) zákonnosti omezení osobní svobody ve smyslu čl. 5 odst. 4 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. Předmětem přezkumu je především *samotné rozhodnutí o zajištění*. Změna okolností nastalá *po zajištění* nemusí podléhat soudnímu přezkumu v této fázi; postačí, že žalobce může požádat o propuštění ze zajištění, resp. úpravu poměrů v zajištění – i to dostačuje požadavku účinného přezkumu v rozumných intervalech, takže § 75 odst. 1 s. ř. s. nebrání plnění závazků, které ČR plynou z mezinárodního práva (srov. rozsudek ESLP ve věci č. 38822/97 Shiskov proti Bulharsku ze dne 9. 1. 2003, odst. 88 a 89).
33. Pokud by tedy žalobce dostatečně (konkrétně) odůvodnil svá tvrzení o útrapách, má možnost se domoci propuštění ze zajištění, popřípadě změny jeho podmínek, a to při nejmenším prostřednictvím žádosti vůči žalovanému na základě přímé aplikace čl. 5 odst.

4 Úmluvy (na základě čl. 10 *in fine* Ústavy ČR se v takovém případě neuplatní § 129a odst. 3 zákona o pobytu cizinců), popřípadě prostřednictvím žaloby podle § 82 s. ř. s. (srov. rozsudky NSS č. j. 5 Azs 107/2020-46 ze dne 25. 6. 2020, č. 4058/2020 Sb. NSS, č. j. 9 Azs 63/2020-96 z téhož dne, č. 4059/2020 Sb. NSS). Z těchto důvodů je přihlédnutí soudu ke změně okolností po rozhodnutí o zajištění (tj. neuplatnění § 75 odst. 1 s. ř. s.) velmi úzce limitováno na situace, kdy by nebylo možné dosáhnout požadavku *periodického přezkumu v rozumných lhůtách* a zároveň *nově nastalý skutkový stav* vedl k *možnému rozporu zajištění s čl. 3 Úmluvy* (srov. rozsudek NSS č. j. 6 Azs 170/2019-50 ze dne 13. 11. 2019, č. 3982/2020 Sb. NSS).

34. Stejný závěr lze dovodit i z nálezu sp. zn. Pl. ÚS 12/19 ze dne 19. 7. 2022 (279/2022 Sb.), který do značné míry judikaturu správních soudů převzal. Podle něj nelze aplikovat § 75 odst. 1 s. ř. s. v případech osob, u kterých se po vydání rozhodnutí o zajištění, prodloužení doby zajištění, či nepropuštění ze zařízení změnil skutkový stav do té míry, že by jejich pokračující zajištění mohlo být v rozporu s čl. 3 Úmluvy, *je-li současně možnost cizince podat žádost o propuštění ze zařízení významně procedurálně omezena* § 129a odst. 3 zákona o pobytu cizinců.
35. Jak soud ovšem vysvětlil výše, pokud omezení možnosti žádat o propuštění podle § 129a odst. 3 zákona o pobytu cizinců brání přiměřené periodicitě přezkumu podle čl. 5 odst. 4 Úmluvy, nelze je vůbec aplikovat (čl. 10 Ústavy). Za toho stavu v obvyklých případech nemůže nastat situace, kdy by právní následky tohoto (neaplikovaného) ustanovení vynucovali neaplikaci § 75 odst. 1 s. ř. s. Možnost cizince podat žádost o propuštění tedy nebude *současně omezena*. Tyto závěry přirozeně plynou z toho, že § 75 odst. 1 s. ř. s. vychází z toho, co je *předmětem přezkumu*, kdežto § 129a odst. 3 zákona o pobytu cizinců určuje, *kdy k přezkumu může dojít*. Požadavku periodicity přezkumu podle čl. 5 odst. 4 Úmluvy tedy brání ustanovení zákona o pobytu cizinců, nikoliv ustanovení soudního řádu správního.
36. V souzené věci žalobce neuvedl žádné konkrétní okolnosti, natožpak okolnosti, pro které by bylo lze usuzovat na možný rozpor zajištění s čl. 3 Úmluvy. Skutkový stav se tedy nezměnil a nehrozí porušení čl. 3 Úmluvy. Nadto soud nepochybuje o tom, že žalovaný by o odůvodněné žádosti žalobce o propuštění ze zajištění, popřípadě o úpravu poměrů v zajištění, rozhodl způsobem, který by následně mohl být bezodkladně přezkoumán soudem. Práva žalobce podle čl. 5 odst. 4 Úmluvy jsou tedy plně zachována, a to i s přihlédnutím k výslovným požadavkům Evropského soudu pro lidská práva („*procedural safeguard against continuation of detention which, albeit initially lawfully ordered, may have later become unlawful and unjustified*“; srov. opětovně odst. 88, 89 rozsudku ve věci Shiskov proti Bulharsku).
37. Lze tedy uzavřít, že z dosavadního průběhu řízení před soudem a žalovaným není důvod usuzovat na to, že žalobce by byl zranitelnou osobou vyžadující specifický režim. Stejně tak není důvod se domnívat, že zajištění se za stávajících faktických podmínek v B. stalo nezákonným.

V. Závěr

38. Z uvedených důvodů není rozhodnutí žalovaného nezákonné a netrpí ani vadami řízení. Soud proto žalobu zamítl dle § 78 odst. 7 s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch a úspěšnému žalovanému nevznikly náklady nad rámec běžné úřední činnosti. Žádný z účastníků tak nemá právo na náhradu nákladů řízení (§ 60 odst. 1 věta první s. ř. s.).

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost u Nejvyššího správního soudu do dvou týdnů od jeho doručení. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni.

Plzeň 20. prosince 2023

Mgr. Jan Šmakal v.r.
soudce